

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: J. J., zastoupen JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2024, č. j. 32 A 5/2023-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023, č. j. KUKHK-27959/MSZ/2023-2 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále „magistrát“) ze dne 21. 6. 2023, v rozsahu, v němž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití formou ublížení na zdraví podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Přestupku se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 17. 5. 2022 v době okolo 13:21 hodin na adrese Černilov 684 v osobním automobilu po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl způsobem popsáním ve výroku rozhodnutí svou známou J. F. (dále „poškozená“) a způsobil jí souvislou strangulační rýhu – oděrku na krku po obou stranách a vzadu a poranění v podobě zhmoždění okolí levého oka a podvrtnutí a natažení krční páteře, pročež jí byl doporučen klidový režim a nošení měkkého krčního límce a dne 18. 5. 2022 bylo rozhodnuto o vzniku její pracovní neschopnosti, která trvala do dne 9. 6. 2022. Za to magistrát žalobci uložil správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Shledal, že rozhodnutí správních orgánů jsou přezkoumatelná a skutkový stav byl zjištěn řádně, byť je závěr o přestupkovém jednání žalobce vystaven převážně na nepřímých důkazech. Ty však tvoří ucelený řetězec s tím, že skutkový závěr nestojí pouze na *tvrzení proti tvrzení*, a nedává prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Audiozáznam hovoru z linky tísňového volání odpovídá projevu osoby, která byla napadena, a je souladný s výpovědí poškozené. To, že poškozená při podání vysvětlení nezmínila, že by jí měl žalobce bránit zavolat policii, vyrazit jí telefon z ruky a bránit jí v odjezdu, nesnižuje věrohodnost její výpovědi, která je podpořena dalšími důkazy. Výpověď svědkyně a lékařské zprávy představují dostatečný podklad pro závěr o následku způsobeném žalobcem, provedení znaleckého posudku ke zranění poškozené proto shledal krajský soud nadbytečným. S ohledem na doložené prostorové podmínky uvnitř vozu nepřisvědčil ani námitce o nemožnosti provést útok popsáním způsobem. Proto by bylo nadbytečné provést vyšetřovací pokus, rekonstrukci či znalecký posudek. Ani určitá prodleva mezi incidentem a ošetřením poškozené nevzbuzuje pochybnosti. Současně nemohlo hrát významnější roli dřívější poranění pravé ruky žalobce. Podle krajského soudu hodnotil magistrát každý důkaz velmi obezřetně, zvláště výpovědi osob s ohledem na jejich vzájemné vztahy. Co se týče uložené pokuty, její výsledná výše nevybočila ze zákonné sazby a odpovídá závažnosti případu. Nebylo namístě uložit alternativní trest formou napomenutí či upuštění od potrestání. Závěrem krajský soud konstatoval, že žalobce uplatnil opožděně námitku týkající se procesní vady, která měla spočívat v absenci rozhodnutí o dalším obvinění žalobce, pro které bylo řízení také zahájeno a vedeno. Přesto však dodal, že správní orgány v tomto směru nepochybily, neboť pokud se přestupek neprokázal, uvede se tato skutečnost v odůvodnění rozhodnutí a není třeba vydávat výrok o zastavení řízení.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž odkazuje na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že se krajský soud nevypořádal s namítanou procesní vadou v podobě absence rozhodnutí o druhém přestupku, pro který vůči němu bylo zahájeno řízení. Pro tuto procesní vadu jsou rozhodnutí správních orgánů nezákonná a nepřezkoumatelná. Dále se soud nedostatečně vyjádřil k nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a dospěl k chybnému závěru, že skutkový stav nestojí pouze na *tvrzení proti tvrzení* a nedává prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*. Ve zbytku je kasační argumentace stěžovatele bez prakticky jakékoliv úpravy převzata z žaloby s tím, že stěžovatel u některých převzatých žalobních námitek a v závěru kasační stížnosti konstatuje, že jednotlivá vytykaná pochybení krajský soud nenapravil. Zejména napadá závěr o řádném zjištění skutkového stavu a opoře učiněných závěrů v provedených důkazech. Nad rámec převzaté argumentace stěžovatel namítá, že se správní orgány a krajský soud nezabývaly tím, že poškozená stěžovatele začala napadat poté, co ji požádal o vrácení peněžních prostředků, ačkoliv se jedná o silný motiv krivého obvinění stěžovatele.

pokračování

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se krajský soud s námitkou o chybějícím výroku vypořádal nad rámec nutného, neboť tato byla uplatněna po lhůtě. Proti stěžovateli bylo od počátku vedeno řízení pro jediný skutek složený z více dílčích aktů zakládajících jednočinný souběh, z nichž některé prokázány byly, zatímco jiné nikoli. Sám stěžovatel uvádí, že správní orgány nerozhodly o „části skutku“. Dle žalovaného bylo spáchání přestupku prokázáno způsobem, který nevyvolává žádné důvodné pochybnosti, a nebylo namístě uplatnit zásadu *in dubio pro reo*. Stěžovatel pomíjí existenci či bagatelizuje obsah fotografií zranění a lékařských zpráv o zdravotním stavu poškozené po napadení. Jeho námitku o nepravděpodobnosti i nemožnosti udeřit poškozenou uvnitř auta vypořádaly správní orgány i krajský soud. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Na nyní projednávanou věc se užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Jeho znaky jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Stěžovatel nedefinoval žádnou právní otázku, jejíž zodpovězení by bylo nutné v zájmu sjednocování judikatury správních soudů a jež by podstatně přesahovala jeho vlastní zájem. Eventuální důvod přijatelnosti kasační stížnosti by podle jejího obsahu bylo možno zařadit nejspíše pod „*zásadní pochybení krajského soudu, jež mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*“. Takovou vadu by v daném případě mohla z uplatněných námitek představovat jen nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť ve zbytku kasační stížnosti stěžovatel „pouze“ nesouhlasí s hodnocením skutkového stavu ze strany správních

orgánů a krajského soudu, aniž by označil jakékoliv zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] Vadou nepřezkoumatelnosti však napadený rozsudek zjevně netrpí. Krajský soud nijak nepominul namítanou procesní vadu týkající se absence rozhodnutí o přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 4 zákona o některých přestupcích (úmyslné narušení občanského soužití formou jiného hrubého jednání vůči jinému). V bodě 68 napadeného rozsudku jasně konstatoval, že tato námitka byla uplatněna opožděně (na jednání před soudem), neboť rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno 5. 9. 2023, a stěžovatel námitku uplatnil teprve dne 18. 4. 2024, tedy po lhůtě. Přesto krajský soud dodal, že správní orgány v tomto směru nepochybily, neboť není-li v řízení o více sbíhajících se skutcích spáchaných jedním pachatelem v jednočinném souběhu některý z přestupků prokázán, postačí to uvést v odůvodnění rozhodnutí a není to třeba vyslovit výrokem o zastavení řízení. K tomu odkázal na komentářovou literaturu. Rozhodující důvod krajského soudu spočívající v opožděnosti dané námitky má přitom plnou oporu v judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 Azs 180/2019-50, ze dne 15. 8. 2023, č. j. 4 Afs 95/2023-34, nebo ze dne 18. 4. 2024, č. j. 9 As 221/2022-33), nadto jej stěžovatel věcně nijak nerozporuje. V řízení před správními orgány pak stěžovatel tuto námitku v žádné podobě neuplatnil.

[9] Krajský soud se nedopustil žádného zásadního pochybení ani při hodnocení zjištěného skutkového stavu věci. Postupoval v souladu s právní úpravou (§ 3 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) a navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-42, nebo ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Podle ní jsou krajské soudy při přezkumu rozhodnutí ve věci přestupku povinny zkoumat, zda správní orgány dostaly povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, nehledě na způsob obhajoby obviněného. Nejvyšší správní soud má zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, ze dne 28. 8. 2024, č. j. 7 As 159/2024-20).

[10] V nyní posuzované věci správní orgány i krajský soud výše uvedeným požadavkům dostaly. Závěry vyslovené krajským soudem jsou přitom přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud řádně objasnil, proč i podle něj shromážděné (převážně nepřímé) důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že stěžovatel spáchal daný přestupek. Samotná skutečnost, že oba aktéři předmětného jednání (stěžovatel a poškozená) předestřeli rozdílnou verzi příběhu

pokračování

(slovy stěžovatele *tvrzení proti tvrzení*), neznamena, že správní orgán nemůže upřednostnit tu z verzí, která je na podkladě dalších nepřímých důkazů tvořících ucelený řetězec jednoznačně věrohodnější. Verze incidentu popsaná poškozenou přitom má oporu v ostatních důkazech, které byly provedeny (výpovědi svědků, fotografie poškozené a vozidla, audiozáznam, lékařské zprávy). Krajský soud tudíž nepochybil, pokud skutkové závěry správních orgánů aproboval. Výsledek, k němuž ohledně skutkového stavu dopěl, nevzbuzuje *prima facie* žádné důvodné pochybnosti o jeho správnosti. Zvláště pak za situace, kdy stěžovatel na jeho konkrétní argumentaci v kasační stížnosti v podstatě nereaguje a po věcné stránce pouze doslovně opakuje obsah své žaloby, s níž se však krajský soud řádně vypořádal. Takový způsob argumentace (prosté opakování žalobních námitek) je nepřípustný, neboť neobsahuje důvody dle § 103 s. ř. s. (viz například usnesení ze dne 23. 11. 2022, č. j. 3 Afs 207/2020-74 a ze dne 24. 1. 2023, č. j. 10 Afs 132/2021-38, nebo rozsudek ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 60/2022-47).

[11] Zbývá dodat, že námitka týkající se motivace poškozené obvinít křivě stěžovatele (po jeho požadavku na vrácení peněžních prostředků) nezazněla v žalobě, a je proto nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Lze tedy uzavřít, že v dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Krajský soud posoudil věc a žalobní námitky v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ani na základě žádného dalšího stížního tvrzení nebylo možné shledat přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu